

THỌ - VẮN VÕ TÌNH

*Trích từ Đa Hiệu số 1 - 85
theo bản **Mục Lục Đa Hiệu Toàn Thư**
trên trang: <https://www.k19-csvsq-tvbqgvn>.*

thơ

DÙ NÓ NHỐT ANH...

Dù nó nhốt Anh thêm mười năm nữa
Từ Lao Cai, Bắc Lạng đến Trường Sơn
Từ Tây Ninh, Suối Máu đến Hàm Tân
Anh vẫn thần trong tình thần ngạo nghễ
Mắt căm thù – không bao giờ đổ lệ
Không bao giờ khiếp sợ trước rào chông
Trước hung tàn, trước bạo lực xiềng gông
Của bầy thú dữ – mang tên Cộng Sản.

Dù nó nhốt Anh thêm mười năm nữa
Bằng đọa đầy, bằng khổ nhục dã man
Xác thân Anh vì sức lực hung tàn
Có thể một ngày mai Anh gục ngã
Quả tim Anh sẽ trở thành sỏi đá
Tuổi-tên Anh sẽ thành lửa vô hình
Anh sẽ là một lịch sử chứng nhân
Anh sẽ hóa thành Hồn-thiêng Sông-Núi

Dù nó nhốt Anh thêm mười năm nữa
Anh tin rằng thế giới phải phân vân

Để ghê thêm về chủ nghĩa vô thần
Và để tỏm một thiên đảng Cộng Sản
Mà dân Anh đang lăm than khôn nạn
Cả nước Anh đang tiếp tục vùng lên
Vì Tự Do, vì Nhân Vị, Nhân Quyền
Vì ý thức Sinh Tồn của Dân Tộc...

VÔ TÍNH
(K17)

LẦN CUỐI CÙNG

TÔI TỪ GIÃ

VIỆT NAM

*Lần cuối cùng tôi từ giã Việt Nam
Chào Quê Hương đang chìm trong khốn khổ
Chào Dân Tộc đang đói rách lâm than
Chào tất cả đang hận thù chế độ*

*Lần cuối cùng ra đi – dù bão tố
Tàu có chìm, tôi có chết đau thương
Xác thân tôi đâu có nghĩa gì hơn
Tôi mãi nguyện cho linh hồn giải thoát*

*Lần cuối cùng ra đi – dù bị bắt
Bị cầm tù, bị đập đánh dã man
Bị phơi thầy, bị xử bắn – hơi tàn
Vì ánh sáng Tự Do tôi chấp nhận!*

*Hỡi những người ra đi – đã thoát nạn
Hỡi Linh Hồn Người Chết ở Đại á trong
Hãy giúp tôi thêm ý chí kiên cường
Cho tôi thoát khỏi gông cùm Cộng Sản*

*Cho tôi tới một chân trời sáng lạng
Nơi Tự Do, có nhân vị, nhân quyền
Nơi loài người thể hiện Tình-Yêu-Thương*

Nơi có niềm tin yêu về Tôn Giáo

Lần cuối cùng tôi từ giã Việt Nam

Chào Quê Hương, chào Dân Tộc đau buồn

Chào tất cả những người còn ở lại

Chờ một ngày Tổ Quốc tái vinh quang.

VỖ TỈNH K17

(làm trên sông nước Cà Mau 81
trước khi vượt biên)

Thơ Võ Tịch

Những Vần Thơ Xuân

Xuân Chà

Xuân về cảm xót một đề thơ
Xứ Việt quê hương lắm cảnh chờ!
Nổi dậy - Vượt biên - Vào kháng chiến
Tù đầy - Cải tạo - Chết bơ vơ..
Quốc nội dân tình đang khốn khổ!
Hải ngoại lưu vong mãi hững hờ?
Hãy cố toàn dân chung cứu nước
Dựng cờ Giải phóng tạo thời cơ.

Em Không Nghe Mùa Xuân

Em không nghe mùa Xuân
Đang về trên nước Việt
Nơi - Quê hương phần uất
Nơi - Dân tộc lắm than...

Em không nghe mùa Xuân
Đang về trên Hải ngoại
Cô đơn - buồn tê tái
Lạc lõng đời lưu vong...

Em không nghe mùa Xuân
Đang âm thầm đánh thức
Từ trẻ-già-trai-gái
Ngày Giải phóng Quê hương...

Em không nghe mùa Xuân
Đang truyền thông thế giới
Dân ta đang đòi hỏi!
TỰ DO và NHÂN QUYỀN!!!

Xuân Từ

Nó bắn A.K... tưởng đón Xuân
Ai ngờ Nó bắn nát tim gan
Những người trốn trại không may mắn
Họ đón Giao Thừa bằng xác thân...

1979

Xuân Đảo Bidông

Xuân này ăn Tết đảo Bidông
Túng thiếu bao nhiêu cũng thỏa lòng
Miễn được Tự Do nơi Hải ngoại
Còn hơn tù túng ở Quê hương
Mai kia có list, chờ chi nữa
Mất nợ lên tàu, hết nợ trông
Chí lớn mang theo chưa giải quyết
Giờ đâu còn nghĩ chuyện lông bông??

1982

Xuân Hải Ngoại

*Xuân về lạc lõng chốn trời tây
Chạnh nhớ Quê hương - xứ đò đầy
Lao động quang vinh, sao khốn khổ
Đỉnh cao trí tuệ, lắm chua cay
Ngục tù cải tạo vô thần hóa
Sản phẩm văn minh thế kỷ này?
Cả nước đang chờ Xuân Giải phóng
Tự Do Hạnh Phúc kể từ đây!!!*

□ VÕ TÌNH - K17

thơ tù “cải tạo”

VÕ TÌNH K17

đếm thời gian

*Tôi đếm thời gian trên mái tóc
Tôi đếm thời gian trên lông tay
Tôi đếm thời gian trên khước mắt
Tôi đếm thời gian theo mây bay...*

lời chúc trốn trại

*Chúc Mây can đảm hơn mây mắn
Diệt khoát đêm nay cho cứng rắn
Hoặc Chết, hoặc Tù, hoặc Tự Do
Nếu không trở lại là Mây Thắng*

thực phẩm cải tạo

*bất cứ con gì ta cũng xơi
Chỉ trừ duy nhất con Trùn thôi
Thần lẩn, rắn rết cùng châu chấu
Bọ con, bọ hung lẫn chuột hôi
Rễ củ, nấm rừng ăn lót dạ
Nước ao, nước suối uống cầm hơi
Nếu ai có hỏi: — Sao ta sống?
Ta vẫn lặng thinh — Ta mỉm cười.*

em không nghe việt nam

Em không nghe Việt Nam
Đang chìm trong Cộng Sản
Dân anh đang lâm nạn
Đói rách với lầm than?

Em không nghe Việt Nam
Lao tù nhiều như nắm
Người tù không bản án
Ở tù vô thời gian?

Em không nghe Việt Nam
Hàng trăm người vượt biển
Họ không màng nguy hiểm
Bỏ xác xuống đại dương

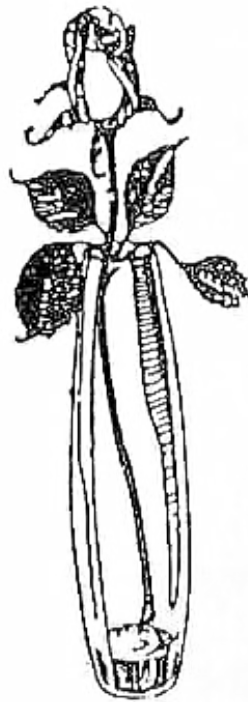
Em không nghe Việt Nam
Nhân dân đang trời dậy
Từ trẻ-già- trai-gái
Chống đối loài dã man?

Em không nghe Việt Nam
Vì gông cùm Cộng Sản
Họ đang đòi quyền sống
TỰ DO và NHÂN QUYỀN

VÕ TÌNH K17

hoa tình yêu

□ VÕ TÌNH

*Bốn mắt nhìn nhau – hơi bỡ ngỡ
Đôi tim bối rối – chẳng nên lời
Tuyết trắng rơi đầy – trời buốt giá
Hoa Tình vẫn nở để lên ngôi...*

Tự tạm dịch:

the love's flowers

*Four eyes astonished in first meeting
Two hearts feel excited – no speaking
The white snows are falling in winter
The Love's Flowers still open out for ascending...*

VÕ TÌNH K17

Như một tình yêu huyền thoại
của người con gái trời bắt xấu
tại xứ hoa Anh Đào Đà-Lạt...

cho Lê Khánh và để nhớ Đà-lạt

VÕ TÌNH-K.17

Sau một ngày trên chuyến tàu lửa tốc hành Saigon-Đà-lạt, chúng tôi Khóa 17 – được đoàn Cán Bộ K15 đưa lên xe GMC chở vào trường Võ Bị. Qua khỏi cổng Trường, chúng tôi không còn biết trời trăng gì nữa. Đà-lạt nên thơ, có sương mờ, có hoa anh đào, có các cô gái xinh tươi... đâu chẳng thấy mà chỉ thấy toàn các khuôn mặt với cặp mắt lạnh lùng dưới ngang vành nón nhựa của các cán bộ K15, kèm với giọng la hét dữ dằn, đặng đặng sát khí, bắt chúng tôi chạy bộ, nhảy xổm, hít đất túi bụi. Chúng tôi cứ ngỡ là chúng tôi chọn lầm vào con đường địa ngục trần gian, chứ không phải là con đường Võ Nghiệp hào hùng quý phái.

Sau tám tuần sơ khởi huấn nhục, và đêm “đứng dậy” của các SVSQ tại Vũ Đình Trường Lê Lợi, chúng tôi mới ngập tràn hãnh diện và tự hào của một chàng trai lớn lên trong thời lửa loạn. Chúng tôi được dạo phố Đà-lạt với quân phục chỉnh tề. Bây giờ Đà-lạt mới thật sự nên thơ. Hoa Anh Đào bắt đầu chớm nở để đón Xuân. Các cô gái Đà-lạt, nhất là các cô nữ-sinh trường Bùi thị Xuân, Couvent des Oiseaux với thân hình thon thả, đôi má ửng hồng, với đôi mắt long lanh tình tự... Chúng tôi nhận thấy cô nào cũng có cái nét đẹp đặc biệt cả, chẳng khác nào như Thúy Vân, Thúy Kiều của Nguyễn Du. Trong khi đó thì có một cô gái than trời bất xấu, mang tên Lệ Khánh... Ba bài thơ ngắn của nàng đăng trên Văn Nghệ Tiền Phong thời bấy giờ, toát ra một tình thơ lai láng, chân thành quyến rũ và cảm xúc người đọc một cách nhanh chóng tự nhiên.

Lần ra phố đầu tiên, tôi không tìm đến thăm Lệ Khánh như dự định. Tôi theo anh Vĩnh Nhi – thủ khoa Khóa 17 – ra nhà anh ta ăn cơm gia đình. Còn anh bạn tôi, anh Phạm Văn Thành, chúng tôi gọi là Thành Mụn, người cũng thích thơ như tôi, đã tìm đến tận nhà Lệ Khánh, người con gái trời bất xấu đó với mục đích làm thỏa mãn tánh tò mò của mình. Tôi không biết rõ cảm nghĩ giữa hai người như thế nào, nhưng tôi tin chắc rằng Thành Mụn đã trao những bài thơ mà tôi viết tặng cho nàng. Thành Mụn cho tôi biết về Lệ Khánh như sau: – Nàng rất đẹp trên các phương diện nhưng duy chỉ cái lỗ mũi của cô ta bị xẹp lép như của Thị Nở, do đó cô ta đã bị mặc cảm Trời bất xấu. Đáng lẽ cô ta cũng muốn dấu tông tích của mình đối với Thành Mụn, nhưng vì một sơ hở, nàng để cho Thành Mụn biết nàng thật là Lệ Khánh. Lệ Khánh rất cảm xúc khi đọc những bài thơ của tôi viết gửi tặng nàng và nàng ngỡ ý là nàng không muốn gặp bất cứ một SVSQ nào. Nàng chỉ muốn nhận thơ và đáp lại bằng thơ mà thôi. Nghe Thành Mụn nói, tôi tôn trọng ý kiến của nàng. Và, từ đó, tôi không có ý nghĩ tìm đến thăm Lệ Khánh nữa, mà tôi chỉ làm thơ gửi Thành Mụn đem ra tặng nàng mà thôi. Trong khi đó thì Thành Mụn ra thăm nàng hàng tuần. Có lẽ tình yêu giữa hai người đã phát triển. Một hôm, Thành Mụn tâm sự với tôi là hắn với Lệ Khánh đã yêu nhau và

hắn sẽ cưới Lệ Khánh khi ra trường. Hắn còn cho tôi biết Lệ Khánh rất mê thơ của tôi. Nàng khoe thơ tôi viết tặng nàng với các bạn nữ sinh trường Bùi thị Xuân và họ cứ nghĩ rằng, anh chàng SVSQ/VB thường ra thăm nàng, đó là Võ Tình. Thành Mụn yêu cầu tôi giữ im lặng để tình yêu của Lệ Khánh với cái tên Võ Tình đi vào huyền thoại của xứ sương mờ...

Sau 3 năm thụ huấn tại Quân Trường, Khóa 17 chúng tôi mãn khóa. Tôi không mặc quân phục như thường lệ, mà diện vào bộ veston với cravate đảng hoàng, ra Đà-lạt đến thăm Lệ Khánh. Mục đích của tôi là để được nhìn tận mắt người con gái trời bắt xấu đến mức độ nào, có đúng như lời Thành Mụn đã nói hay không, để trước khi xuống núi không còn gì thắc mắc. Tôi còn nhớ rõ ràng người con gái ra cổng hỏi tôi:

— Ông là ai? Ông muốn gặp ai???

— Tôi là Võ Tình. Tôi muốn gặp Lệ Khánh, nói cho nàng biết là tôi đã giữ đúng lời hứa không ra gặp nàng trong suốt thời gian thụ huấn tại Quân Trường. Hôm nay chúng tôi mãn khóa, tôi muốn từ giã nàng và để nàng biết Võ Tình là ai, người đã làm những bài thơ tặng nàng trước đây...

Sau câu nói của tôi, cô gái nhìn tôi có vẻ sửng sốt rồi hai dòng lệ chảy dài trên gò má.

— Tôi là... Em là Lệ Khánh.

Tôi có hỏi Thành thì nàng im lặng, thở dài một cách kín đáo.

* *

*

Sau lần thăm đó thì tôi xuống núi. Vì tình hình lúc bấy giờ quá sôi động, chiến trường Vùng 3 Chiến Thuật đã lôi cuốn tôi vào các trận mạc ác liệt. Bạn tôi chết, binh sĩ tôi chết, tôi không vui khi chiến thắng mà tôi muốn làm hài lòng vong linh cho những người đã nằm xuống. Tôi muốn làm tròn sứ mạng mà Trường Mẹ đã đào tạo tôi, giao trách nhiệm phải hoàn thành đối với Quê Hương và Dân Tộc. Trách vụ của một cấp chỉ huy như tôi ở đầu giới tuyến để đối đầu với địch quân hằng ngày hằng đêm, làm tôi quên bằng Đà-lạt, quên bằng các cô gái ngày xưa, trong đó có Lệ Khánh.

Năm 1964, tôi bị trọng thương ở chiến trường Hậu Nghĩa, sông Vàm Cỏ Đông. Tôi nằm bệnh viện Cộng Hòa, qua tuần thứ hai thì tôi đã tỉnh. Tôi thấy tôi bị băng bó cùng người, chân tay chưa bị cưa cái nào, nhưng tôi cảm thấy tôi đã trở thành phế binh thật sự. Cái nhìn đầu tiên của tôi với con-mắt-phải-còn-lại là chiếc bình hoa do ai mang đến tặng với tập thơ của Lệ Khánh – “Em là gái Trời bắt xấu”. Trong tập thơ có kèm một lá thư của nàng, nét chữ xiên vắn đẹp như ngày xưa...

...Anh Tình, nhìn anh nằm bất tỉnh trên giường bệnh, toàn thân người băng bó, em không cầm được nước mắt. Đây là lần thứ hai em khóc trước anh. Lần thứ nhất trên Đà-lạt, em cảm thấy sung sướng đứng trước một đối tượng hào hùng, “cao ráo”. Còn lần này, em đến với anh tận giường bệnh, và đã khóc cho anh và cho em, cho hai chúng ta cùng chung một số phận – : “Bất Hạnh”.

Ngày xưa, Thành giao các bài thơ mang tên Võ Tình cho em mà không nói của ai. Em mê các bài thơ đó, em mê cái tên “Võ Tình” phách lối, và em cứ tưởng, cứ cho Phạm Văn Thành là Võ Tình. Em yêu Thành và tin tưởng rằng Thành sẽ cưới em như đã hứa. Cũng vì sự tin tưởng đó, em giới thiệu bạn em, cô Tuyết Lành cho Thành với tính cách xã giao thân quen. Không ngờ, trước ngày mãn khóa, Thành bỏ em và đã làm lễ hỏi Tuyết Lành. Thế là hết. Số phận cô gái trời bắt xấu là như vậy đó. Em không tự tử để chết như cô Thảo bên hồ Than Thở. Em vẫn sống để làm thơ, để ca ngợi các chàng trai Võ Bị. Em ca ngợi binh chủng Mũ Nâu của Thành và nói lên tâm sự buồn của cô gái trời bắt xấu. Em tưởng em đau khổ vì anh – anh Võ Tình – nhưng sự thật, em đã lầm... Thành đã đưa em vào một thế giới tình yêu mơ hồ và gần như huyền thoại...

Thôi, chuyện tình buồn đó cho qua một bên. Còn bây giờ, em cho anh biết, có lẽ vì tập thơ của em mà Thực Vũ đã thương em, mặc dầu em biết chàng ta đã có vợ có con. Thực Vũ đã phổ nhạc một vài bài thơ của em, nghe cũng hay. Em không biết cuộc đời của chúng ta sẽ ra sao, que sera, sera... Mến anh. L.K.

* *

*

Sau 7 năm ở tù “cải tạo” ra, tôi đến tìm Lệ Khánh ở Gia Định trước khi vượt biên. Nàng chỉ đưa bé, khoảng 8 tuổi, giới thiệu tôi, đó là con của nàng với Thục Vũ, tên Khánh Thục. Và, bây giờ, đã 28 năm qua, tôi chỉ biết Thục Vũ – tên thật Vũ Văn Sâm – đã trút hơi thở cuối cùng ở trại Cải Tạo Miền Bắc, còn Lệ Khánh với con Khánh Thục, Phạm Văn Thành với Tuyết Lành... những người này sống chết ra sao, đã vượt biên, đã chết ngoài biển cả, đã định cư ở Hải Ngoại hoặc vẫn còn kẹt ở quê nhà khốn khổ, tôi không được rõ lắm. Nhưng với những người liên hệ kể trên, nếu còn sống, chắc họ sẽ không bao giờ quên xứ hoa Anh Đào có người con gái trời bắt xấu đã “vô tình” đi vào con đường tình yêu như huyền thoại, rất nên thơ mà cũng rất là ngang trái...

VỖ TÌNH K17

XUÂN VIẾNG CHÚC THẦY

(Để kính tặng Thầy Trần Quang Thiệt
và Thầy Trần Ngọc Huyền)

Xuân về lạc lõng chốn trời Tây
Trò cũ ngày xưa đến viếng Thầy
Hoàn cảnh lưu vong tuy cách biệt
Nghĩa tình lễ giáo chẳng mờ phai
Đầu năm kính chúc Thầy, Gia quyến
Hạnh phúc, an khang, phước lộc đầy
Sức khỏe dồi dào - tăng tuổi thọ
Để cùng dựng Nước nội mai đây...

NỖI LÒNG ĐÊM XUÂN

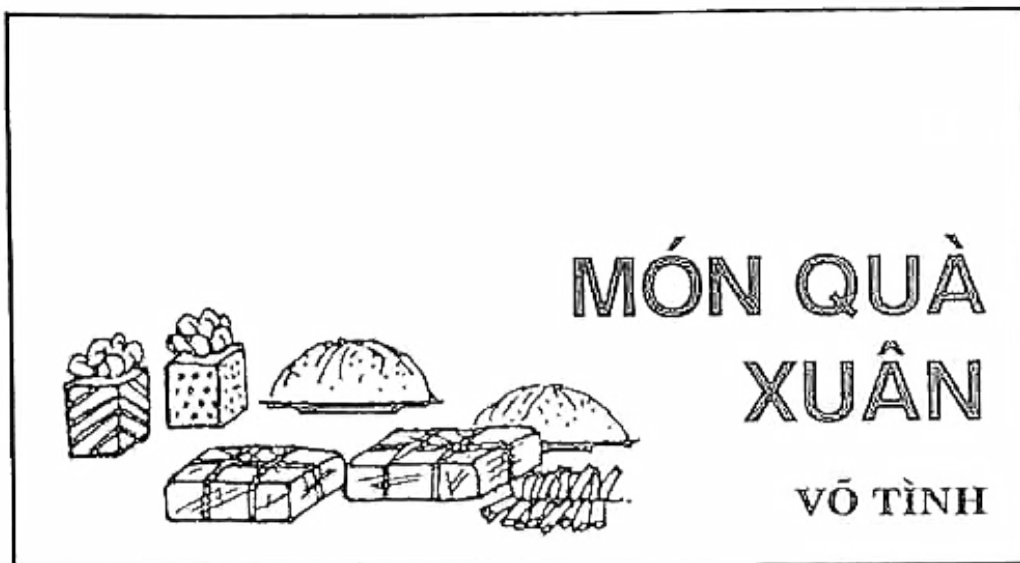
Đêm Xuân leo lét ngọn đèn chong
Tâm sự cùng ai thấu nỗi lòng...
Túi hận cam đành người mất Nước

Hiển vinh sao nổi kẻ làm công?
Giang sơn cầm lú - nền Văn Hóa
Dân tộc anh hùng - giếng Lạc Long
Giờ đã rơi vào tay Quỷ Đỏ
Hững hờ, quên lãng mãi lưu vong ?

XUÂN AUSTIN (TEXAS)

Bất chợt Xuân về trên Austin
Ta nghe xao xuyến lẫn tâm hồn
Bao năm viễn xứ đời luân lạc
Giây phút Giao Thừa vọng cố hương
Tổ Quốc lang thương vì Cộng Sản
Nhân Dân phần uất bởi lâm than
Cùng ai nhắc gởi lời lâm huyết
Nợ nước thù nhà - há dễ quên ?

VÕ TÌNH (K17)

Ai đã từng đi về Trại Cải Tạo Hàm Tân, đều biết địa thế vùng này với rừng núi giăng đầy trở ngại, rất khó trốn trại. Cái số phận của Cải Tạo Viên dù thuyền chuyển (từ Việt Cộng gọi là biên chế) đến trại nào, dù Nam hay Bắc, dưới áp lực vũ trang, chúng tôi cũng đều đem sức lao động ra “cuốc” tối đa. Hoa lợi thu vào thì quá chỉ tiêu mà thực phẩm nuôi sống tù nhân chúng tôi lại quá thiếu thốn, không đủ no, kể cả thuốc men khi đau ốm. Phải nói, đây là một chính sách giết tù nhân dần mòn một cách khôn khéo mà độc ác của Việt Cộng. Đa số tù nhân Cải Tạo còn sống ngoắc ngoải cho đến ngày ra trại, đó là nhờ sự thăm nuôi của cha mẹ, vợ con hoặc thân nhân.

Các năm đầu, chúng tôi còn đếm ngày tháng để biết thời gian qua. Nhưng đã năm, sáu năm rồi, đã trải qua bao nhiêu ngàn ngày rồi mà chúng tôi vẫn chưa thấy nhúc nhích gì cả. Chúng tôi vẫn mù mịt về cái-số-phận-ra-tù của chúng tôi. Tính qua thời gian và kinh nghiệm, chúng tôi được biết những anh được phóng thích sớm, đều có thân nhân “Cách Mạng” bảo lãnh. Còn những ai không có thân nhân “Cách Mạng”, điều tốt hơn hết là đừng nghĩ đến thời

gian phải ở tù, cũng như đừng nghĩ đến ngày nào được phóng thích. Hãy cứ để cho sự bất ngờ (Việt Cộng gọi là đột xuất) xảy đến, một là đột xuất chết, hai là đột xuất Ra Tù. Chỉ có thế thôi.

Cũng vì ý niệm đó, đa số chúng tôi quên lãng thời gian. Có một ngày, chúng tôi chợt thấy vài cây mai ở trong rừng chớm nở hoa vàng, chúng tôi biết mùa Xuân thứ bảy đang về. Và lúc bấy giờ, Việt Cộng trại Z30D cho chúng tôi viết thư về cổ động thân nhân lên thăm nuôi. Vì Cải Tạo Viên ai cũng đối cả, cho nên quà thăm nuôi của thân nhân đối với chúng tôi như một liều thuốc kéo dài sự sống để được hy vọng chờ ngày Ra Tù. Riêng đối với tôi, vì lý do hoàn cảnh trở ngại nào đó, tôi bị đứt đoạn thăm nuôi từ lâu, nhưng tôi vẫn có tâm trạng và hy vọng như đa số anh em — là, chờ vợ con mình lên thăm nuôi, cho dù một gói cơm vắt với bịch muối mè, vẫn thấy quý nhất ở trong tù...

Hắn tên S, bị gãy một cái răng trong lúc lao động, cho nên tôi gọi hắn là Sún, bạn quen với nhau khi còn làm ở Bộ TTM. Hắn làm ở Phòng Kế Hoạch, cho nên, đối với bất cứ việc gì, hắn cũng có kế-hoạch-hoá trong người. Hai đứa tôi cùng có chung hoàn cảnh, đứa đứt đoạn thăm nuôi, đứa đứt đoạn thư từ. Nhưng dùng một cái — cũng gọi là đột xuất — hai đứa chúng tôi đều có giấy báo có thân nhân lên thăm nuôi kỳ này. Lạy Chúa và Mô Phật! Trước khi ra gặp thân nhân và nhận quà, Việt Cộng bắt chúng tôi phải ăn mặc sạch sẽ, tóc râu phải gọn gàng. Do đó, chúng tôi phải nhờ bạn bè hớt lại mái tóc, xấp lại bộ râu bằng chiếc kéo dùi mài lại nhiều lần. Còn quần áo lành lặn thì phải mượn anh em, rộng hẹp, dài ngắn không cần thiết, miễn sao ra được phòng-thăm-nuôi là được rồi. Chưa hết, Việt Cộng còn lên lớp chúng tôi, nào là: không được cầm tay hôn vợ khi gặp mặt cũng như khi giã từ, vì đây là hình thức sa đoạ, sai trái đối với văn minh Xã Hội Chủ Nghĩa. Không được nói chuyện linh tinh, phải đề cao Trại, đề cao Cách Mạng.

Phải động viên thân nhân lao động tốt, chấp hành chính sách Cách Mạng tốt... vv... Nói tóm, Việt Cộng chỉ muốn chúng tôi, tất cả Cải Tạo Viên, kể cả nhân dân Miền Nam — lúc bấy giờ — đều nói tốt cho Cách Mạng, cứ nói như một con vẹt càng tốt.

Thế là giờ thăm nuôi bắt đầu.

Riêng tôi, Má tôi và đứa con gái đầu lòng của tôi lên thăm tôi lần này. Gối quà tuy nhỏ, tôi đã hiểu lý do tại sao, nhưng nó chứa một tình-thương tuyệt vời của người Mẹ đối với con, của đứa con đối với người cha đang tù tội. Còn Sún, tôi thấy người đàn bà lên thăm hấn, chính là vợ hấn, tôi biết. Suýt tí nữa là hấn ôm vợ hấn — như vậy là vi phạm nội quy. Tránh được điều này, hấn lại rơi vào trường hợp đột xuất khác xảy ra, ngoài sức tưởng tượng. Hoạt cảnh thăm-nuôi diễn tiến như sau: — Điều tự nhiên, hấn rất xúc động khi gặp lại vợ hấn sau bao năm trời xa cách, bất tin. Hấn hỏi thăm vợ hấn bằng những câu thông thường trong tình nghĩa vợ chồng, như, Em có nhận được thư anh không, sao em không trả lời? Em vẫn khoẻ mạnh, bình yên? Con cái chúng ta học hành thế nào? Ba Má có khoẻ mạnh không? Nhà cửa ra sao???... Sau khoảng năm phút hấn hỏi chuyện vợ hấn thì có một thượng tá Việt Cộng đứng đầu góc phòng nhìn vợ hấn với cử chỉ ghen tức. Nhận biết điều này, vợ hấn bèn bỗng đổi thái độ bằng những ngôn từ tráo trở:

— Bắt đầu từ giờ phút này, ông với tôi không còn anh-anh, em-em gì nữa. Tôi đã có chồng khác. Thượng Tá Cách Mạng đứng đằng kia là chồng mới của tôi. Ba Má và con của ông đã về quê. Căn nhà tôi đã giao Ban Quân Quản Cách Mạng. Đây là món quà chúng tôi mang lên thăm nuôi ông. Và, đây là tờ “Đoạn Hôn”, ông hãy ký vào đây, là ông và tôi không còn vợ chồng gì nữa...

Nghe tới đây, cả phòng thăm nuôi, ai cũng muốn té ngửa. Cùng hoàn cảnh bạn tù với nhau, họ nhìn hấn thương

hại, cảm thông và im lặng. Riêng các bà vợ của Cải Tạo Viên, có vài bà nổi nóng, đứng lên chửi rửa vợ hấn không tiếc lời:

— Đờ con dĩ ngựa. Mày lấy ai thì lấy. Đã “đi” sáu bảy năm rồi còn lên đây đòi ký kiếu gì nữa. Người ta bị tù tội mà còn giở giọng chó má, tráo trở...!

Nhận thấy không khí phòng thăm-nuôi mất trật tự, cán bộ Việt Cộng ra lệnh hết giờ, cho giải tán. Lúc đó cũng vừa đúng 15 phút. Tôi thấy Sún, mặt mày tái mét, như muốn ngất xỉu, và như muốn không muốn nhận món quà oái oăm đó nữa. Vì bạn bè khuyên giải, phân tích lợi hại trong sự nhận hay không nhận món quà. Trong lúc đói, quà là món ăn để cứu đói, kéo dài sự sống thì tội gì không nhận? Còn tờ giấy Đoạn Hôn, ký hay không ký, sẽ giải quyết sau, không thành vấn đề trong lúc này. Nhận thức rất nhanh, hấn nhét tờ giấy oái oăm đó vào túi áo, lẳng lặng xách gói quà theo anh em vào Trại. Lúc ra khỏi nhà thăm-nuôi, hấn dừng lại nhìn theo Thượng Tá Cách Mạng chở vợ hấn trên chiếc xe Vespa của hấn trở về thành phố Hồ Chí Minh...

Mùa Xuân về trên Trại Cải Tạo Hàm Tân. Những cây mai lẻ loi trong rừng đã nở hoa vàng tươi thắm, như muốn vươn lên, tô điểm hy vọng cho những người đang tuyệt vọng. Có một điều lạ là, không một ai trong chúng tôi muốn chặt những cành hoa mai đó để đem về trưng bày ở phòng trại. Họ muốn nhìn những cánh hoa đó sau những giờ lao động vất vả, cực hình, để tự tìm nguồn an ủi sau cùng. Họ muốn nhìn những cánh hoa đó để tưởng nhớ lại sự ấm cúng gia đình trước đây khi Xuân về. Họ muốn nhìn những cánh hoa đó để ôm kín một thù hận và một hy vọng cho tương lai... Cán bộ Việt Cộng Trại Hàm Tân lúc bấy giờ, chắc chắn không hiểu nổi lý do cách xử sự tốt đẹp của chúng tôi với những cây mai trong rừng.

Giờ nghỉ lao động bắt đầu. Chúng tôi lần này kéo nhau đến ngồi ăn trưa bên cạnh một gốc mai vàng. Đang là mùa

Xuân, dĩ nhiên đã có những cánh hoa vàng xinh xắn như cười đón chúng tôi. Những món quà Xuân do thân nhân đem lên thăm nuôi kỳ rồi, được mang theo xữ dụng. Họ trao đổi nhau từng món ăn, nào bánh mứt, dưa món, củ kiệu, bánh tét, bánh chưng. Riêng món bánh chưng, Sún mang theo ba đòn, hấn cắt chia cho anh em cùng ăn. Trong lúc đang ăn, hấn nhìn tôi, nhìn những cành hoa mai trên cành gốc trước mặt, cười hơi lớn rồi nói với tôi một cách tỉnh bơ:

— Tình, nghe tao nói. Tao đã suy nghĩ kỹ việc tao làm. Bước thứ nhất, tao sẽ ký tờ Đoạn Hôn gởi về cho bà hải lòng. Bước thứ hai, tao sẽ động viên chồng-của-vợ tao bảo lãnh cho tao Ra Trại càng sớm càng tốt. Còn bước thứ ba,... thôi, giờ lao động bắt đầu. Việc trước mắt là đi cuốc cái đã.

Từ đó, tôi không còn nghe hấn nói về bước thứ ba của hấn. Qua mùa Xuân năm sau, tôi có tên trong danh sách được phóng thích, còn Sún thì chưa. Hai đứa tôi từ giã nhau trong vui buồn lẫn lộn. Sau khi Ra Tù, tôi cố tìm mọi cách để vượt biên. Đồi ba lần thất bại, cho mãi đến tháng chín, tôi mới thoát ly hấn với hoàn cảnh liên hệ Cộng Sản Việt Nam.

Rất tình cờ, mới đây, sau 5 năm ở Mỹ, tôi gặp Sún ở Cali, Los Angeles, trong bữa tiệc cưới. Hai đứa ôm nhau nghẹn ngào trong nước mắt. Tôi nhắc hấn chuyện ngày xưa ở Việt Nam:

— Mà còn nhớ Món Quà Xuân với tờ Đoạn Hôn ngày nào ở Hàm Tân không? Bước thứ nhất, bước thứ hai tao đã biết. Còn bước thứ ba của mày là bước gì, tao chưa hiểu. Mày chưa nói tao nghe...

— Là bước tới cái đất nước TỰ DO này, này! Cũng nhờ món quà Xuân đó mà bước thứ ba của tao rất dễ dàng, không vướng bận gì cả. Mày hiểu chưa???

VÔ TÌNH K17

MÙA XUÂN VIỆT NAM

(Xuân
Hải Ngoại
88)

Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Có mai vàng thắm nở
Có pháo Tết nổ ran...
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Có cây nêu trước cổng
Có câu đối màu hồng...
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Có niềm tin lớn giáo
Có thờ kính Tiên nhân
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Có thuyền phong mỹ lục
Có truyền thống ngàn năm
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Có ca dao lục ngữ
Có điệu hò bình dân
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Cho dù nơi Hải Ngoại
Vẫn vọng về cố hương
Anh thềm một mùa Xuân
Mùa Xuân rất Việt Nam
Trong tình thương dân tộc
Anh có tình thương em !...

VÕ TÌNH

Em cứ hẹn

(Cho Quỳnh Hoa Dallas)

Em cứ hẹn nhưng Em đừng đến nhé
Cho Anh chờ, Anh đợi, chết Anh luôn
Anh sẽ mọc cây si ngay chỗ đó
Để bốn mùa Hoa nở ngát hương thơm.

Em đã hẹn — Có ngày Em sẽ đến
Tựa cây si, Em sẽ đợi chờ Anh
Anh không đến Em cũng buồn rồi chết
Để hóa thành con chim nhỏ Hoàng Oanh

Con chim nhỏ trên cành cây si đó
Cứ hát hoài khúc nhạc thuở yêu đương
Hương hoa si âm thầm bay tỏa ngát
Tình thơ ngây tuổi trẻ vút Thiên đường

Em cứ hẹn nhưng Em đừng đến nhé
Để đôi ta cứ mãi mãi trông chờ
Sát bên nhau — cứ ngỡ còn xa cách
Thế gian này mới có Nhạc và Thơ!...

VÔ TÌNH K17

Nói với người tù chết

Tao lao động qua dây
Tạt ghé thăm mả mầy
Chăm cho mầy điều thuốc
Cứng mầy mứt gừng cay...

Mầy có bức thư chui
Của mẹ già mầy gửi
Cho mầy tin phấn khởi
Vợ mầy sắp thăm nuôi?

Nếu mầy có linh thiêng
Mộng báo gia đình biết
Thay vì thương-nhớ-tiếc
Hãy tìm đường vượt biên...

Thôi —chào mầy — tao đi
Lao công đời cải tạo
Dưới gông cùm tàn bạo
Hận thù cháy lên mi...

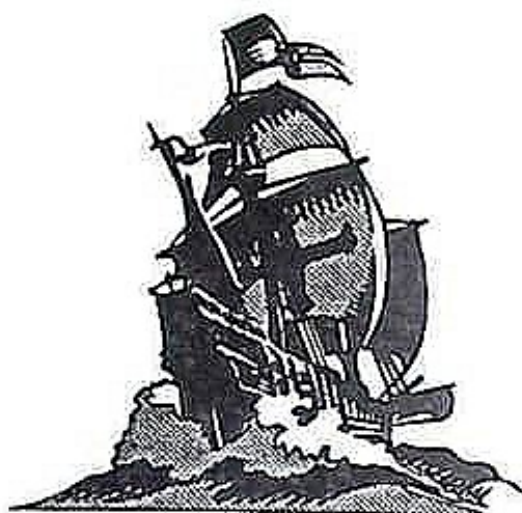
VỖ TÌNH K17

Miền Đất Mẹ

Tôi khoác chinh y buồn vui chiến sĩ
Nẻo sông hồ trấn giữ mảnh quê hương
Khói lửa đao binh cát bụi sa trường
Trong chốc lát tôi mơ về Đất Mẹ...
Đồi Bắc uy nghi -- Lâm Viên hờ cao cả
Phương Nam hờ hồ nước bạc Xuân Hương
Tả hữu mộng mên đồi núi chập chùng
Sân cỏ rộng thao trường đầy nắng gió
Thành vách hiên ngang -- tường vôi trắng xóa
Con đường vòng -- con đường Võ tương lai
Phòng Thí nghiệm như cuộc đời thử lửa
Để ta làm lịch sử ở ngày mai...
Nay tôi chuyển đôi lời thăm xé đó
Xíc Anh Đào và xíc của giai nhân
Đồi thông xanh hoa lá bốn mùa Xuân
Lâm rặng rờ những chàng trai Võ Bị
Tôi khoác chinh y buồn vui chiến sĩ
Biết bao giờ được phép viếng thăm em
Đường năm xưa lau luyến ấy -- sao quên
Cùng đôi mắt Nai -- buồn nơi xíc lạnh...

VÔ TÌNH K17
(Bến Cát năm 1964)

I. Vượt Biên

(Sông nước Cà mau VN — năm 1981)

Ra đi chỉ có bộ đồ
Tương lai sự nghiệp cơ đồ tính sau
Gian nguy - rừng thẳm - biển sâu
Mong sao vượt đến địa đầu Tự Do ...

II. Một Ước Nguyện

(Bên tượng đá Cầu Vớt tại Pulau Bidong - 1982)

Cha sẽ kéo con lên từ vực thẳm
Như một người vượt biển vớt đuối nhân
Sống hay Chết — còn do trời quyết định
Tình Cha-con vẫn sống mãi ngàn năm ...

III. Ngày Đoàn Tụ

(tại Fortworth Texas 15/6/93)

Đuốc mắt cha con đã cháy dài
Vui mừng sum họp - khác chi ai?
Thời gian phàng phủ đủ xa cách
Phụ tử thâm tình chẳng nhạt phai.
Đoàn tụ hồ sơ chờ đợi mãi
Ra đi kết quả tiến hành ngay
Cám ơn Trời-Phật đã gia hộ
Hạnh diện cha con nở mặt mày ...

. Vô Tình K17

XUÂN KHỞI ĐIỂM

VÕ TÌNH K17

Mới đó mà nay: Hai chục Xuân
Qua bao thay đổi, Táo xoay vần
Đại đồng Vô Sản đã tan rã
Chủ nghĩa Tam Vô cũng sụp dần
Chủ chốt Liên Xô còn biến thể
Tổ bầy Việt Cộng hết nương thân
Xuân này khởi điểm Xuân quang phục
Chuẩn bị toàn dân chung góp phần

Chắc chắn Xuân này đến Việt Nam
Trẻ già trai gái hết lăm than
Tự do Dân chủ xây cao móng
Cộng Sản độc tài lấp xuống hang
Kinh tế phát huy toàn địa hạt
Ngoại giao rộng mở khắp lân bang
Toàn dân đoàn kết trong ngoài nước
Kiến tạo Sơn Hà hưởng phúc an!

NHỮNG BÀI THƠ LÀM TRONG TÙ CẢI TẠO

MIẾNG THỊT ĐẦU XUÂN

Một tin mừng phần khởi
Anh em Từ hồ hồi
Xuân này có thịt heo
Gia tăng phần phụ trội
Hoan nghênh miếng thịt lược
Phân chia rất kỹ thuật
Mỗi phần bằng lòng tay
Nhận lãnh theo quy luật
Tôi bốc thăm số một
Được miếng Mỡ ngon nhất
Tôi sung sướng run người
Hơn cả thấy Chúa-Phật
Tôi ngậm hoài miếng mỡ
Tìm cảm giác hân hoan
Của người Từ Cải Tạo
Dưới chế độ dã man!
Ôi, miếng thịt đầu Xuân
Như miếng mồi kẻ ác
Bổ thí đám tù nhân
Để đề cao Đảng Bác!!!
Hàm Tân 1982

thơ vô tình

thơ đối đáp trong tù cải tạo

VƯỜN MÍA CẢI TẠO

Ra vườn định chôm mía

Cán bộ giờ súng chia:

- Làm gì. Khai báo ngay?

- Dạ thưa... Tôi đi ãi!

- Đi ãi. Sao vào đây,

Vườn riêng của Cán bộ?

- Dạ tôi sôi quá cỡ,

Tôi vào bón phân cây!...

- Lần sau - còn loạng quạng,

Ông bắn nát đầu bay!

- Dạ. Cảm ơn anh Cán,

Tôi xin khắc phục ngay!...

ĐÓI ĐAU VÀ LAO ĐỘNG

Đói quá. Tôi ôm bụng.

Cán bộ: - Sao cứ đứng?

- Lao động là vinh quang,

Tôi đang tìm cảm hứng!

- Cảm hứng gì?! Cuộc mau,

Chỉ tiêu cần phải đạt.

- Cán bộ thật thâm sâu,

Đói đau... Cần khắc phục!...

(Trại Cải tạo Kà-tum 1980)

CUỐN SỔ CÁN BỘ

Tôi lược được cuốn sổ
Của một tên cán bộ
Sơ ý rút ven rừng
Trong ghi toàn phần nộ:

Trung Hoa tên đầu sỏ
Nay đã phản lại ta
Phá tan hang Bắc Pó
Thù này Đảng không tha!

Riêng các thằng Cải Tạo
Theo chính sách Nhân Đạo
Nếu trốn trại vượt biên
Bắn ngay rồi sẽ báo!..

Tụi Nó - Trước khi ngủ
Thường hay hát nhạc vàng
Rình nghe - cho lãnh đủ
Tiêu diệt nhạc rồi an!..

Chung quy - Toàn tin dữ
Sơ hồ - chết như chơi
Tôi bèn thêm mấy chữ:
"Đảng Ta mắt mắt rồi!"

NHÁNH HOA ĐÀO

DÀNH CHO NGƯỜI ÁO TRẮNG GIA LONG

• *VÕ TÌNH, K17*

Nhánh hoa đào ngày xưa tươi thắm đỏ
Từ cao nguyên anh Âu yếm mang về
Như một chàng đứng sĩ quá sĩ mê
Anh trang trọng trao em quà xứ lạnh..

Xuân Saigon như mùa xuân thần thánh
Tỉnh Gia Long - Võ Bị kết hoa đăng
Lời yêu thương, trắng nước bến Bạch Đằng
Hình bóng đó còn in trên phố vắng..

Như nghiệt ngã trôi trên người áo trận
Vì quê hương, anh quy ngã sa trường
Vì hy sinh, anh cố giấu người thương
Vì anh đã trở nên người-tàn-phế..

Hơn ba mươi năm: còn-dâu-biến-thế
Nay xuân về trên đất Mỹ buồn tênh
Người yêu xưa sao hiểu nỗi chân tình
Xin hãy nhớ Hoa Đào như kỷ niệm..

Xin hãy nhớ những gì còn lưu luyến
Để cuộc đời còn chút nghĩa nên thơ
Như công viên ghé đá lúc bấy giờ
Tình yêu đó đã đi vào huyền thoại..

CÙNG NỐI TIẾP BÊN NHAU

• VÕ TÌNH, K17

Ta tiếp nối bên nhau
Cùng đi làm Lịch Sử
Trong gian nguy tự hào
Trong Tử Sinh Danh Dự

Ta hướng về Quê Hương
Vinh danh Ngôi Trường Mẹ
Với tấm lòng sắt son
Chưa quên lời Tuyên Thệ

Cuộc chiến này chưa dứt
Về Tự Do Nhân Quyền
Về Ấm No Hạnh Phúc
Cho tất cả toàn dân

Còn con cháu Võ Bị
Sẽ nối tiếp cùng ta
Quyết đem về sinh khí
Quyết dựng lại quê nhà

Việt Nam ta muôn năm
Dân Tộc ta hào hùng
Tự Do và Dân Chủ
Sẽ sáng ngời Phương Đông

30 THÁNG 4

ĐÃ HƠN 20 NĂM RỒI ĐÓ...

• VÕ TÌNH, K17

Lịch sử "Ngày Nay" đâu dễ quên
Đồng minh bán đứng bạn-cùng-bên
Lý do để hiểu nguồn-tu-lợi
Kết quả không qua mối-đặc-quyền
Việt Cộng tưởng mình gây chiến thắng
Cả bầy lếu láo cố rùm beng
Đã hơn hai chục năm rồi đó
Đất nước bê tha - quá thấp hèn!..

Đất nước bê tha - quá thấp hèn
Nguyên nhân cũng bởi nạn bon chen
Từ trên xuống dưới bòn tham nhũng
Rặt trước ra sau cậy cửa quyền
Lòe loẹt phủ phê toàn cấp đảng
Làm than khốn khổ mặc dân đen
Cho dù chế độ xây trên máu
Chắc chắn nay mai cũng bật nền..!

TUỔI TRẺ VIỆT NAM TA NỔI LỬA ĐẤU TRANH

• Vô Tình K. 17

* Tặng các cháu trong Đoàn TTNƯDH

Nếu nhận mình là Tuổi Trẻ Việt Nam
Nếu nhận mình còn Quê Hương Tổ Quốc
Nếu nhận mình là con cháu Rồng Tiên
Nếu nhận mình không bao giờ mất gốc
Thì hãy đến cùng nhau-Ta chung quyết
Kể một lòng-Ta nổi lửa đấu tranh
Ta phải làm cho thế giới đồng tình
Vì Cộng Sản mà dân ta khốn nạn
Vì Cộng Sản mà dân ta thế thảm
Nghèo đói tận cùng-một vực tang thương
Từ khốn khổ là-chính sách bạo tàn
Bằng bạo lực đã man hơn thú dữ

Đã đến lúc-Ta không còn do dự
Chuyến Lửa này về thẳng đến Quê Hương
Lửa Tự Do-Dân Chủ lên Nhân Quyền
Để dân ta thừa cơ tổng nổi dậy
Để dân ta cùng nhau xây dựng lại
Một Quê Hương bằng thể chế tự do
Toàn dân ta đều hạnh phúc ấm no
Hoa Công Lý nở đầy trên xứ sở
Tuổi trẻ ta cũng đồng thanh hỗ trợ
Từ vấn minh, lý thuyết đến tài năng
Ta phải làm cho thay đổi Việt Nam
Để xứng danh ta là con cháu Việt

ĐOẢN VĂN TÌNH TỰ ANH EM TRONG NGÀY VÔ BỊ

* Tổng Cải nhân kỳ Đại Hội lần thứ 12

• Võ Tinh K.17

Trong Hội sở Việt Nam trước đây, có hai người bạn thân quen với nhau, một người tên là Đặng Trần Thường và người kia tên là Ngô Thời Nhậm. Vì hoàn cảnh và thời thế đẩy đưa cho nên hai người phục vụ dưới hai lãnh chúa khác nhau và đánh nhau.

Phe Đặng Trần Thường thắng, phe Ngô Thời Nhậm bị thua và Ngô Thời Nhậm bị bắt.

Đặng Trần Thường ngồi trên tường, cười đắc thắng và ra câu đối để chế nhạo bại tướng Ngô Thời Nhậm như sau:

Ái Công Hầu, ái Khâm Tướng

Trong Trần ái - ái để biết ái?

Ngô Thời Nhậm bị trói, đứng dưới bậc, nghe xong bèn đối lại như sau:

Thế Chiến Quốc, thế Xuân Thu

Gặp thời thế, thế thời phải thế!

Sau khi đối lại xong, Ngô Thời Nhậm cũng cười ha hả rất cao ngạo, nhưng trong cái cười cao ngạo đó ẩn dấu một sự đau lòng thầm kín đến nỗi lòng!

Đối với chúng ta, từ sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi nghĩ rằng chúng ta ít nhiều cũng đều mang cái hoàn cảnh và tâm trạng của Ngô Thời Nhậm qua câu đối như trên. Và cũng từ sau ngày đó, tôi đã thấy cái bộ mặt khất nhưu của những con người Cộng Sản nằm vằng vặc liện. Tôi đã thấy các lao tù cái tạo trong rừng sâu nước độc với những bộ xương nổi lên trong những thân hình gầy yếu của anh em vì cái gọi là "học tập cải tạo".

Tôi đã thấy những con tàu vượt biển trần truồng cả để đi tìm Tự Do, đi tìm cái Sống trong cái Chết, và biết bao nhiêu người đã đi tìm

cải nghĩa đó trong lòng đại dương... Tôi đã thấy những cặp mắt trẻ thơ, của mẹ già và của những bậc cha mẹ đang kiên nhẫn và chờ đợi "một ngày mai tươi sáng" của họ trong cái trại tị nạn Pulau Bidong ở Mã Lai hoặc Morong Batuan ở Phi Luật Tân. Tôi đã thấy tâm trạng căm thù Cộng Sản của người Việt Nam tị nạn ở Mỹ, qua vụ Trần Trường treo cờ Việt Cộng và hình ảnh Hồ Chí Minh—một trong những tội đồ của lịch sử Việt Nam cận đại. Và tôi cũng đã thấy còn những con người Việt Nam đang miệt mài kiếm dưng trắng để chờ ngày quang phục quê hương, xây dựng lại Tổ Quốc Việt Nam.

Tôi đã thấy—mặc dù—họ đã mất gần như tất cả, nhưng họ đang cố gắng tạo lại những cái gì mà họ đã mất, nhưng có một điều tôi tin rằng chưa mất, chắc chắn họ chưa mất, đó là: *Tình tự anh em* theo truyền thống của *TVHQGVN*.

Bài thơ Đường Luật sau đây như một vinh danh về tình tự anh em trong Ngày Võ Bị:

*Truyền thống quân trường Võ Bị ta
Anh em các Khóa dẫn gần xa
Thương yêu tương kính vì nhân phẩm
Bảo vệ, phò binh bởi vị tha
Nỗi nhục hờn rong còn dăm dảnh
Niềm đau mất nước vẫn chưa nhòa
Xit người le lói - còn chi nữa!
Tình tự anh em - mới gọi là*

*Anh em các Khóa đến cùng nhau
Kỷ niệm thân thương dẫu đây chào
Truyền thống Quân Trường thân gần bó
Tình thân Võ Bị vẫn vẹn vào
Giân nguy, nỗi nhục, dẫu lao lý
Bất khuất, hiên ngang, đứng tự hào
Thề chiến Xuân Thu giờ phút chốt
Ngày và hoa nở, sáng trắng sao.*

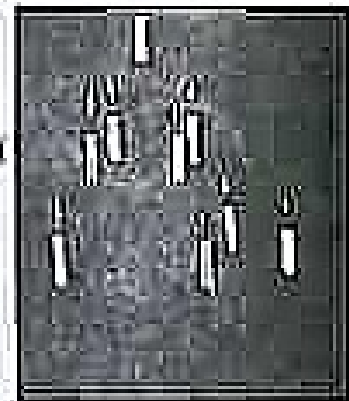
3-2000

Thơ Tôi Đang Nổi Lửa

● Võ Anh Kiệt

Xin nói thẳng - thơ tôi trong đêm nay
Không như những ngọn chèo trôi mất mây bay
Mà nó nổi lên như cơn bão tố
Đào cày lên phần nộ của dân tôi
Dân Việt Nam ty nạn bốn phương trời
Và ghé lên một thiên đường Cộng Sản
Một thiên đường mà dân ta thân
Bỏ tham tàn bạo lực và xiềng gông
Đời ngu si - bỏ đời đoạn mệnh mạng
Đời đói khát Việt Nam ta nghèo đói.

Xin nói thẳng - thơ tôi đang tiếp nối
Muốn đánh tay đang vùng vằng lên trời
Một cơn thơ và một ngọn lửa sôi
Lên với ngọn lửa vẫn hồng đã đỏ
Đã đốt những tên độc tài khát máu
Và đã đốt Đảng Cộng Sản Việt Nam
Đấy, là người như bấy thủ đã man
Đã rút lợi dân tôi trắng thế tham
Ngày tháng liêu: Tội Mạn Thâm nguyên dân
Họ chết chưa - chết từ tích oan ác nghiệt...

Xin nói thẳng - thơ tôi đang nổi lửa
Thắp sáng Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền
Chuyến lửa này về thẳng đến Quê Hương
Đốt thức dân tôi vùng lên tranh đấu
Đánh cho gác tên tham ô khát máu
Quét cho sạch bọn Cộng Sản đã man
Hãy đốt lên ngọn Đuốc Lửa Nhân Quyền
Hòa Dân Chủ, Tự Do hòa thân nộ
Toàn dân ta sẽ vào miền hòa hiếu
Toàn dân ta sẽ như chèo trôi lại...

Nhân Hồi Ông Osama bin Laden

*Khủng bố mang thêm tội giết người
Xem thường mạng sống giống đồ chơi
Tín đồ không tặc gây tang tóc?
Phà sập biu-đing lửa ngút trời
Thế giới nếm châu đầu xúc động
Chú A-Phủ-Hãn lại mừng thôi ...?
Laden ông thách toàn nhân loại
Ai dám chơi ông với đạo Hồi ...?*

*Nước Mỹ chơi ông chú mấy hồi
Đánh A-Phủ-Hãn dễ như chơi
Chú trong nháy mắt bằng oanh tạc
Che chở cho ông chú có trời ...!
Nước Mỹ dẫn đo từng biện pháp
Cộng đồng thế giới tán đồng thôi
Laden ông sẽ cùng phe phải
Đền tội thay cho thánh chiến Hồi ...!*

Vô Tình K.17

*(rất xúc động và phẫn nộ cho quân khủng bố gây tan thương ngày 9/11-
01 nước Mỹ)*

TÌNH THỜI LOẠN

Anh có nhớ ngày xưa anh - tặng tôi
Cánh Hoa Hồng và bài thơ Tình ái
Lấn đầu tiên trong cuộc đời con gái
Tôi yêu ai ... anh dư biết tôi rồi ...

Tôi hạnh diện được anh đưa dạo phố
Trời cao nguyên hoa lá ươm sương mờ
Rừng Ái Ân, Cam lý, hồ Than thở ...
Vì yêu anh - tôi bắt đầu làm thơ ...

Tôi ca ngợi những chàng trai Võ B|
Chỉ kiêu hùng đi lấy lại quê hương
Chim Đại B|ng bỗng đứng như gãy cánh
Cả cơ đồ gấm vóc phủ tang thương ...

Tôi mất anh - từ khi ta mất nước
Tuổi anh từ - chỉ độ một thời gian
Rừng cải tạo thâm sâu lử Nam Bắc
Anh đi rồi lòng lách cũng mù tăm

Thật xấu hổ cho "đỉnh cao trí tuệ"
Dân tộc này bỗng đối rách lấm than
Thêm tự do hơn thêm cơm cháo mắm
Trốn vào rừng hay lìm cách vượt biên

Anh và các anh - chàng trai Võ B|
Bốn phương trời hải ngoại sống lưu vong
Anh có nghĩ - dân mình đang khắc khoải
Mái trường xưa ử rữ dưới đối thông ?

Tôi đã trót yêu anh từ dạo đó
Vội vui buồn theo chiến trận hành quân
Tôi mơ ước một ngày anh trở lại
Lửa Nhân quyền anh thắp sáng mùa Xuân ...

CSVSQ Võ Tinh K.17

Khóc Sư Phụ
Trần Ngọc Huyền
Cựu Chỉ Huy Trưởng TVB2GVN

*Lâm liệt – vai phong – cốt cách Tiên
Chưởng môn Võ Bị – phái Lâm Viên
Bí chiêu ‘Cao Ngạo’ chưa toàn thắng
Thế chiến Xuân Thu đổi thế quyền
Giấc mộng Đại Bàng đành gảy gánh
Niềm đau Đất Nước vẫn triền miên
Ẩn danh – khóa động – thiền suy ngẫm
Giải pháp nào đây – để tại nguyên!?*
~

Giải pháp nào đây – để tại nguyên!?
*Toàn dân – Tiên Tổ – Dáng Thiêng Liêng
Tự Do – Dân Chủ – nền Nhân Bản
Bất khuất – hiên ngang – bước bạo quyền
Kiên quyết âm thầm trong cửa động
Bất thần sức yếu bỗng quy thiên
Houston – ai ngờ – trời mưa bão
Như khóc Người đi cõi vĩnh hằng*

Võ Tình K.17
(Houston – Ngày hỏa thiêu Sư Phụ 17/11/2004)

ĐÀ LẠT

Traveling through the
town
where I was born,
Bittersweet nostalgia
Swept over me.

The air has never been more
clean and crisp
As when hiking the glorious
mountains.
The nutty fragrant emerald
pine trees,
Rembles the evergreens of
the Alps.

Even on a languid hot
summer day,
Prenn Falls crafts
A sheet of shiny silver.
Never will I forget the old
woman

Nor her black lacquered betel
stained smile.

Nguyễn Thị Trùng An
Xuân Diễm K21C

ĐÀ LẠT

Tôi sinh phố lạnh thâu
thương
Bao nhiêu kỷ niệm vui buồn
Ấu thơ
Về thăm Đà Lạt sương mờ
Tôi chờ sáng hẳn độ khô âm
đun.

Tôi nghe ngọn gió vèo vèo
Tôi nghe hương vị nhựa tràn
đôi thông
Ở đây cây cối xanh um
Lá hoa tươi tốt như vùng núi
Alps

Hồ vẽ cảnh thác Prenn
Nước cao đổ xuống - thâm lên
trắng ngần
Sao quên bà mẹ Việt Nam
Miệng cười nhóp nhép đứng
xem cảnh này

Bà cười non nước đẹp thay

CSVSQ Võ Tinh, K17
(Phỏng dịch theo ý thơ của cháu
Xuân Diễm K21C)